

Soba Faciası

– REİS-1 · 12 Mart 2013

SOBA FACİASI

Ailenin bütün fertleri, kurban bayramı vesilesiyle bir araya gelmişlerdi. Salonda hasret duyulan ve dört bucak ara-nılan bir tablo vardı. Bayramlar da olmasa bu beraberliklerin adı okunmayacaktı.

Babaanne, bayramlık bir fistan için genç kızlığında geliş ve gidiş olmak üzere sekiz saat yol yürüdüğüne dikkat çekiyordu. Büyükbaba ise çocukluğunda kendisine kırk yılın başı alınan iskaripini başucuna koyup uyuyuşunu en ince ayrıntılarına kadar anlatıyordu.

Günümüz çocukları, geçmiş zamanın bu sayfalarını anlamaya çalışıyorlardı. Fakat “O günün şartları öyleymiş. Şimdi devir değişti.” demekten de kendilerini alamıyorlardı. Anne ve baba, onların bu bakışlarını iğnelemekle kalmıyor; “Şimdiki çocuklar markalı şeyler alma yarışındalar. Daha olmadı çakmanın en iyisinin peşinden koşuyorlar.” diyerek onları eleştirme rekabetindeydiler.

Eski bayramların bazı renkleri solsa da biri daha ona tekrar ruh ve can vermek için çırpınıyordu. On üç yaşındaki Aysel, hepsinden güzeli maziye yâd etmek dercesine albümü kapıp gelmiş; resimleri salonun tam orta yerine saçmıştı. Allah’tan bayramdı. Büyükler vardı da küçücük azarlarla bu vahameti atlatmıştı.

Onun bu davranışı, bir yerde iyi olmuştu. Çünkü herkes bir resimde kendinden bir şey bulabilmek için yarışıyor, biri diğeriyle ilgili bir resim bulmuşsa onun başına hemen üşüşüyordu. Bazen bir hatıra canlanıyor; bazen bir curcuna kopuyor, bazen de ihtilaflardan ve iğnelemelerden küçük münakaşalar ve gücenmeler ortaya çıkıyordu.

Sobanın ısı ve bayramın birliktelik coşkusu, içerideki atmosferin kıvamını daha da artırmıştı. Cavidan Hanım, oğlu Nida’ya “Kapıları sonuna kadar aç!” diye tembihleyerek geceleyin kimsenin üşümemesi için gerekli tedbiri alıyordu.

Vakit, farkına varmadan bir hayli ilerlemiş; gece yarısını geçmişti. Büyükler, yaşlı oldukları ve yetişme tarzları da farklı olduğu için erken yatıp erken kalkarlardı. İşte bayram sebebiyle bu kuralı çiğnemişlerdi. Canlanan hatıralarla, yapılan şakalarla, yenilip içilen şeylerin birliktelikten duyulan hazzı bir farklıydı. Bu vakte kadar ayakta kalmaları, özellikle torun torba için çok daha iyi olmuştu.

Cavidan Hanım, kızına bir kafa sallayarak:

-Aysel! Bana yardım et de büyükbabanların yataklarını hazırlayalım! Onların yatma vakitleri çoktan gelip geçti, dedi.

Büyükler odalarına çekildiler birer birer. Anne ve çocuklar, ortalığı toplamaya koyuldular. Nida, bazen erkeklik taslayıp kaytarıyordu. Bazen küçük olduğunu öne sürüyor ya da işin sadece ucundan tutmakla yetiniyordu. Belki de birilerine güvendiği için böyle davranıyordu. Belki de bu konuda babasına özeniyordu. Ortalığın toparlanması, neredeyse bir saat sürdü. Nihayet yatma sırası kendilerine geldi. Gecenin bir yerinde büyükbabanın derin öksürükleri yankılandı. Bedri Bey, babası için ”Yıllarca içip

bıraktığı sigaradan sonra bu öksürükler, gayet normal!” dedi. Sonra “Ya soba devrilmişse!..” diyerek bir kurt düştü içine. “Yok yok!.. Bıraktığı sigaranın etkisinden başka bir şey değil bu.” diye bir ikilem yaşadı. İyice dikkat kesilince öksürüğün arkasının kolay kesilmeyeceğini anladı. Bir bardak suyla babasının yanına gitti. Odasının kapısını açtığı anda ağır bir dumanın kendisine hücum ettiğini ve genzinin fena yandığını fark ederek:

-Hanım kalk kalk! Evin her tarafını duman sarmış. Bir bakalım, diye bağırdı

Salona girdiklerinde göz gözü görmüyordu. Havalandırdılar odayı. Hızır Acil’e haber verildi. Herkes, can havliyle sarıldı ayran bardağına. Cavidan Hanım, çocukların odalarına koştu. Nida’ya seslendi. Sözlerin en güzellerini bile duymuyordu Nida. Yapılabileceklerden sonra eşiyle birlikte sarsmaya başladılar biricik oğullarını. Hiçbir hayat izi bulamamışlardı.

Sobaya en yakın o olduğu ve odasının da kapısını açık bıraktığı için dumandan ilk ve en fazla etkilenen Nida olmuştu. Büyükbaba, içerisi çok sıcak olunca penceresini hafifçe aralamış, öksürüğüyle geç de olsa tehlikenin alarm görevini üstlenmişti.

Evin bütün fertleri, Nida’da bir hayat belirtisi bulabilmek için “Allah’tan umut kesilmez.” diyerek çırpınıyorlardı. Ten kafesinden can, çoktan kuş olup uçmuştu Nida’nın. Küçük bedeni, dayanamamıştı zehirlenmeye. Büyükbabası, torununun göz kapaklarını usulca okşar gibi kapattı; ellerini de yanlarına doğru bitişti. Ambulansın ne zaman geleceği belli değildi. Ancak ölüm nedeninin kesin tespiti için onu morga götürmeye gelecekti her halde!

- Takdir-i ilahi böyleymiş, dedi büyükbaba.

Şeksiz şüphesiz böyleydi ama ana yüreği bu fermanı hiç dinlemiyor, buna feryat ve isyan ediyordu. Çünkü ciğerinin bir parçasını kaybetmişti. Eşi, çoğu zaman fotoğraf karelerinde yer almazdı. Aldıysa bile bunlarla hiç alakadar olmazdı. Ama şimdi eski karelerde kalan, yeni karelerde asla yerini alamayacak bir Nida vardı.

- Yatarken keşke sobaya kömür atmasaydım. Atmasaydım da kendi ellerimle öldürmeseydim Nidamı, dedi Cavidan.

- Kızım! İlahi el, senin elinle kaza kalemini kullanmıştır. Bari “Keşke!..” diyerek kadere isyan etme! Şimdi sırası değil belki ama sen, kaş yapayım derken göz çıkardın. Bir gün en küçük yanlışımdan bile hesaba çekileceğimizi unutmamalıyız, dedi kayın pederi.

Ak sakalını birkaç kez sıvazladı, gözlerini hafifçe yukarı kaldırdı büyükbaba. Yanaklarına doğru birkaç damla gözyaşı süzüldü. Sonra gelinine tekrar dönerek:

- Allah, Azrail’e taş atılmaması için senin tedbir almayarak yatarken sobaya kömür atmanı bir perde kılmıştır. Gerçi ölüm haktır. Hepimiz O’ndan geldik be yine O’na döneceğiz.

- İyi de baba! Benim ciğerim yanıyor, ciğerim! Hiç mi ağlamayacağım? Kuzum gitti benim, kuzum!

- Ağlarsız elbette. Bizler, insanız neticede. Fakat ağlarken kendimizi yaka paça etmememiz ve kadere asi olmamız gerektiği konusunda bizleri uyarıyor Efendimiz.

Kadın, başını önüne eğdi. Takatinden kaybetmeye başlamıştı. Ona, eşi destek olmaya çalıştı. Ama o, sessiz fer-yatlarla için için ağlıyordu. Gözyaşları, boncuk boncuk süzülüyordu yanaklarından.

- Ben sana “Ağlama!” demiyorum. Senin hüznüne ben de ortak olmaya, acını paylaşmaya çalışıyorum. Bu ölümden bir hikmetin olduğunu düşün! Allah, diğer evladını bağışlamış sana. Nida, günahsız sayıldığı

için cennete uçtu. Ellerinizden tutacağına ümitvâr olunuz.

Babasının söylediklerinden biraz ikna olmuştu. Kendi elleriyle kazanın gerçekleşmesinde tek amildi. İbretlik olaylardan bir ders almadığından, yapılan bütün uyarıları da kulağına küpe yapmadığından evladının ölümüne sebebiyet vermişti.

Başını ellerinin arasına aldı, derinlerden “Estağfı-rullah!..” çaktı. Oğlunun ahirette kendisini kurtaracağı ümidi, onu teselli ediyordu.